

TVRŽÁK POD PANTOFLEM

Ášter½, 17 duben 2007

Všude se mi moje okolí myslí, že jsem česká tvrdá a proto jsem schopná zatlouct hřebík do zdi ani bych musela následně volat odborníka na vystavení nové, snad ani neexistuje problém, který bych nezvládla. Tedy o tom je přesvědčena hlavně česká část osazenstva naší malé vesničky. Názory té druhé poloviny jsem ještě neměla odvahu zjišťovat, protože jim vlastně rozumím do remesla, a jak znám pány tvorstva, nebude jejich mínění asi moc lichotivé...

Obzvláště nikdo není dokonalý, a tak i já jsem zřejmě někde pochybila ve své vládě železnou pestířem v mém okolí. Začalo to celkem nenápadně – moje pitbulka začla stárnout. A jak ubíhaly měsíce a posléze i roky, dělala si čím dál víc co chtěla a kdy a jak chtěla. Povel jako "nože" nebo "zůstaň" zmizely v propadlém času a pokud jsem je někdy vylovila, pitbulka se zatvářila nahluchle (což pochytla od páničky), a odbloumala nekam z doslechu a pokud možno i z dohledu. Mezitím přibýly dvě kocky a malý jezevčík, kteří mi poskytli nové pole působnosti pro moje výchovné snažení. První kocka, holka, byla u první pohled rozmazlená princezna – a na druhý pohled me v tom jenom utvrdila. Ale s ní jsem ten mocenský souboj tak úplně neprohrála; celkově jsme skončili tak někde uprostřed "já pán, ty pán". Už si ode mě nechá vykartáčovat či oštrihat srst a vycistit uši, ani by me sekla. Na oplátku já od ní ani neočekávám, že by třeba přišla na zavolání nebo že by v mé posteli spala projednou souběžně s mými nohama a ne napříč. Další přírůstek, jezevčík, se mnou dodnes boxuje velmi statečně a urputně, takže tenhle boj je zatím nerozhodný. On me naučil povel "otevři ty pitomý dveře!" a já ho naučila lepší povel "vypadni!", ale tím jsme dospěli k dočasné remíze a jak to bude dál, ani jeden z nás netuší. A poslední, kocourek, dnes už roční, ten se mnou ani žádné bitvy svádet nemusel. Různám se, si me ochotil od první minuty a dodnes jsem se z téhle závislosti nedostala. Ale protože je to užasné zvířátko, které mě myšlenky, za celý rok byla snad jenom jedna či dvě situace, kdy jsem na něj houkla. V tom případě neposlechl, poctive dokončil, co začal - hrnul se na jídelním stole do mého talíře - obzvláště jídlo na talíři jenom očuchal, kouknul na me se značným pohrdáním (ty toho nadeleš pro jedno cuchnutí) a se stolu seskocil. Nikdy víc tam nešel, když jsme jedli... Ale situace, ve které mi došlo, že je tu něco špatně, nastala kupodivu před kurníkem... Krmila jsem jako každé podvečer slepice a jedna araukána postávala za plastovou popelnicí, v které mám namíchané krmení. Byla zvyklá, že jí tam vždycky hodím pár zrníček, jenom pro ni... Ten večer jsem se rozhodla, že milá slepice má dlat s ostatními v jednom hejnu, z jejich běžného krmítka, a nic jsem jí nehodila stranou. Pak jsem šla po jiné práci a když jsem se za půl hodiny vrátila, tahle araukána tam ještě pořád postávala a trpělivě čekala... No což, tak jsem jí tam nakonec to zrní hodila – ale jen jsem to udelala, došlo mi, že teď už si me docela slušně vychovala nejenom zvířátko domácí, ale dokonce i ta blbá slepice. A pak kdo je tady pánem? Helena M.